

Arrest

**nr. 100 253 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2012 werd ingediend door :

N.P. {...} (R.R.: ...)

nationaliteit: Nigeria

geboren te Ehime op 25.09.1968

adres: Steenbakkersstraat 98 te 8400 Oostende

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij de vader is van I.D. {...} (R.R.) en dat zijn zoon een legaal verblijf heeft. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de partner van betrokkene - mevrouw I.S.A. {...} (R.R.) - en haar zoon I. D. {...} geen verblijfsrecht meer hebben. Hun recht op verblijf werd ingetrokken door de beslissing van de dienst 9ter d.d. 19.09.2012, haar betekend op 17.10.2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het legale verblijf van zijn partner en kind. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene inspanning zou doen om de taalcursussen te volgen, dat hij ten volle werkbereid zou zijn, dat hij getuigenverklaringen voorlegt en dat hij goede relaties zou onderhouden met sociale overheidsinstanties - hebben, evenals de bewering dat betrokkene geen gevaar vormt voor de veiligheid en de openbare orde, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.2. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de aangevoerde integratie en verankering.

De bestreden beslissing stelt:

"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde "integratie", waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn alle elementen die het voor een vreemdeling onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken, om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Deze omstandigheden kunnen perfect afgeleid worden uit de integratie van verzoekster in België.

Ook kan verwezen worden naar artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (B.S. 19 december 1998) aangehaalt (sic) dat stelt:

“Een aanvrager in aanmerking voor regularisatie, (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven. In het geval van families met schoolgaande kinderen, wordt deze integratie vermoed, dit wil zeggen dat de regularisatie wordt toegekend, tenzij er ernstige tegenindicaties zijn”.

Nergens kan de voorwaarde uit afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ... indien deze ontstaan zijn uit illegaal verblijf.

Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, nog laat hem dit niet toe om een voorwaarde aan de wet toe te voegen door bij wijze van algemene regel te stellen dat met elementen van integratie geen rekening wordt gehouden.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoekster zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de maatschappij en de (privé -en familiale) belangen van verzoekster, in het bijzonder de scheiding van verzoekster met haar gezin (echtgenoot en kinderen).

De bestreden beslissing neemt ten aanzien van verzoeker akte van de aangehaalde integratie-inspanningen, de gezinsomstandigheden (met de verblijfssituatie van de partner en het gemeenschappelijk kind) en de belangen van verzoeker in België, doch besluit dat deze elementen niet in aanmerking kunnen genomen worden.

De beslissing stelt enkel dat de verblijfssituatie van de partner en de zoon werd ingetrokken, zodat dit element niet in aanmerking kan worden genomen.

De beslissing tot intrekking dateert van 19 september 2012 en werd betekend op 17 oktober 2012.

Eerst en vooral gaat men eraan voorbij dat de ontvankelijkheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de aanvraag. Toen verzoeker de aanvraag indiende op 18 juni 2012, was de beslissing waarbij het verblijfsrecht werd ingetrokken,

uiteraard nog niet genomen. Verzoeker diende de aanvraag in op een ogenblik dat zijn partner en kind wel verblijfsgerechtigd waren, zodat dit argument ten tijde van de aanvraag weldegelijk relevant was.

Door in de bestreden beslissing te stellen dat door de intrekking van het verblijfsrecht voor de partner en de zoon, deze omstandigheid niet moet onderzocht worden bij het nemen van de beslissing, wordt het middel geschonden.

Het bestaan van buitengewone omstandigheden als ontvankelijkheidsgrond, dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag. De vaststelling deze omstandigheid heden niet langer bestaat, kan wel nog relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Daarbij komt dat de beslissing tot intrekking van verblijfsrecht werd bestreden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, aangezien de motivatie van deze beslissing (weigering omdat de medische aandoening niet levensbedreigend is) ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 92 863 van 4 december 2012).

De bestreden beslissing kon er zich dan ook niet toe beperken te stellen dat het verblijfsrecht ingetrokken was, doch diende minstens ook nog te motiveren dat de partner en de zoon samen met verzoeker konden terugkeren naar hun land van herkomst (zodat zij familiaal niet gescheiden werden).

In elk geval werd geen inhoudelijk afweging gemaakt tussen de impact van deze feitelijke scheiding, en de rechten op een gezinsleven.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer R.v.St. 18 februari 1998, nr. 71.921; R.v.St. 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met partner én drie kinderen, ev. ook behoud van werk en sociaal contact, ...) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; R.v.St. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vgl. R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

Verzoeker wordt bij opvolging van de bestreden beslissingen geraakt in haar ontplooiing en integratie. Temeer verzoeker hier talrijke persoonlijke contacten heeft, vooral zijn gezins. Tevens wenst verzoekster haar relatie met haar echtgenoot uit te diepen. Verzoeker wordt onmiddellijk geconfronteerd met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen. Het nadeel is ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 8 EVRM;

- artikel 2 en 3 Wet Motivering bestuurshandelingen;

de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij acht dit middel ook niet ontvankelijk, in zoverre verzoeker de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Om reden dat verzoeker zich echter ook beroept op artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, veronderstelt verwerende partij dat verzoeker zich hiermee op de formele motiveringsplicht wilt beroepen.

Hieromtrent laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag heeft verzoeker trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

De bestreden beslissing beantwoordt deze argumenten als volgt:

“(..)”

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

De verwerende partij merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermogt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Hij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert in zijn eerste middel om reden dat hij de buitengewone omstandigheden afgeleid acht uit zijn integratie in België en de motivering zou gebeurd zijn op algemene en stereotype wijze. In een tweede onderdeel beroept verzoeker zich op het feit dat de ontvankelijkheid beoordeeld moet worden' op het ogenblik van de aanvraag en werpt een schending op van artikel 8 EVRM op basis van ' het feit dat geen inhoudelijke afweging werd gemaakt tussen de impact van de feitelijke scheiding met partner en zoon, en de rechten op een gezinsleven.

Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geenszins een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd door te oordelen

dat met de elementen van integratie in de ontvankelijkheidsfase geen rekening kunnen worden gehouden.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker zelf de elementen van integratie heeft ingeroepen ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag, en niet ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan. In de aanvraag van verzoeker werd de (beweerde) integratie van verzoeker niet aangehaald als een buitengewone omstandigheid, zodat verzoeker niet op ernstige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan verwijten dat de elementen van integratie niet werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase.

Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, die maken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan worden ingediend. Verzoeker betoogt met zijn kritiek in essentie dat zijn integratie wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, maar gaat er daarbij aan voorbij dat een feitelijke herbeoordeling van verzoekers dossier - hetgeen verzoeker werkelijk beoogt met zijn beschouwingen - niet tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

De verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007) (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (RvV nr. 30 421 van 18 augustus 2009) (onderlijning toegevoegd)

“In zoverre verzoeker met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (RvV nr. 24.876 van 23 maart 2009) (onderlijning toegevoegd)

Zoals in bovenvermelde uiteenzetting ook duidelijk werd gemaakt heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook terecht geoordeeld dat de integratie van verzoeker niet verantwoordt waarom verzoekers aanvraag in België wordt ingediend.

De verwijzing naar artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 kan niet als dienstig worden beschouwd aangezien deze Omzendbrief reeds werd opgeheven.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name dat zijn integratie niet als buitengewone omstandigheid in de ontvankelijkheidsfase kan worden aangenomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Het eerste onderdeel van verzoeker zijn middel is dan ook ongegrond.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd daar waar hij verklaart dat “de ontvankelijkheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de aanvraag”. Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing (Rv.S. 15 juni 2006, nr. 150.163)” (RvV nr. 20.892 van 19 december 2008)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dus terecht geoordeeld dat de "betrokkene zich dus niet nuttig kan beroepen op het legale verblijf van zijn partner en kind. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn middel ook de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling zou kunnen worden aangenomen, dient verzoeker zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig aan te tonen.

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (RvV nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwingen niet volstaan opdat op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou worden gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere RvV nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoeker heeft zelf de Nigeriaanse nationaliteit, terwijl zijn partner en voorgehouden natuurlijke zoon over de Rwandese nationaliteit beschikken. Geen van allen heeft het recht in België te verblijven, zodat werkelijk niet kan worden ingezien waarom verzoeker meent de schending van art. 8 EVRM te kunnen inroepen. Uit niets kan worden afgeleid dat, gelet op deze concrete omstandigheden, België verplicht zou kunnen worden om alhier het gezinsleven toe te laten. Het bestaan van een grensoverschrijdende relatie, waarbij dan nog geen enkel van de gezinsleden het recht heeft om in België te verblijven en waarbij geen enkele hinderpaas wordt aangehaald voor het uitbouwen van een gezinsleven elders, volstaat niet om een schending van art. 8 EVRM te doen aannemen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het

EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (RvV nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook RvS nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en RvV nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De onontvankelijkheidsaanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr. 170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In een tweede onderdeel betoogt verzoekende partij dat zij de verblijfsituatie van haar partner en kind als buitengewone omstandigheid had aangevoerd waarop de bestreden beslissing slechts motiveert dat het verblijfsrecht van haar partner en kind ondertussen werd ingetrokken. Verzoekende partij wijst er hieromtrent onder meer op dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van haar partner en kind aangevochten werd bij de Raad en meent dat de bestreden beslissing zich op dat punt niet louter kon beperken tot die motivering.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.5. In haar aanvraag van 18 juni 2012 heeft verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangevoerd dat zij het bewijs heeft geleverd vader te zijn van I. D.

2.6. Aangaande dit element heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij de vader is van I.D. {...} (R.R.) en dat zijn zoon een legaal verblijf heeft. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de partner van betrokkene - mevrouw I.S.A. {...} (R.R.) - en haar zoon I. D. {...} geen verblijfsrecht meer hebben. Hun recht op verblijf werd ingetrokken door de beslissing van de dienst 9ter d.d. 19.09.2012, haar betekend op 17.10.2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het legale verblijf van zijn partner en kind. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

2.7. Hoewel niet betwist wordt dat het verblijfsrecht van de partner en het kind van de verzoekende partij inderdaad beëindigd werd ingevolge een negatieve beslissing in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 19 september 2012, stelt de Raad eveneens vast dat het arrest uitgesproken in het beroep ingesteld tegen die negatieve beslissing en waarnaar de verzoekende partij verwijst, deze beslissing heeft vernietigd. Dit arrest, met name nr. 97 319 van 18 februari 2013 heeft tot gevolg dat de beslissing van 19 september 2012 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer wordt gehaald, in die zin dat deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan en de betrokken partij(en) in haar (hun) vroegere rechtstoestand word(t)(en) hersteld in afwachting van een nieuwe beslissing ter zake door het bestuur. Met andere woorden hebben de partner en het kind van de verzoekende partij nog steeds verblijfsrecht in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om medische redenen. Bijgevolg heeft ook het motief: *“Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij de vader is van I.D. {...} (R.R.) en dat zijn zoon een legaal verblijf heeft. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de partner van betrokkene - mevrouw I.S.A. {...} (R.R.) - en haar zoon I. D. {...} geen verblijfsrecht meer hebben. Hun recht op verblijf werd ingetrokken door de beslissing van de dienst 9ter d.d. 19.09.2012, haar betekend op 17.10.2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het legale verblijf van zijn partner en kind. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* geen grondslag. Hoewel de verwerende partij dit vermocht te doen, heeft zij te dezen wel het risico genomen te verwijzen naar een nog niet definitieve beslissing om het argument dat de partner en het kind van de verzoekende partij verblijfsrecht hebben, te weerleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat dit motief geen grondslag heeft ingevolge het vernietigingsarrest waarnaar hoger wordt verwezen. Het betoog van de verwerende partij waar zij dienaangaande slechts stelt dat de buitengewone omstandigheden beoordeeld moeten worden op het moment van de beslissing kan aan voorgaande geen afbreuk doen nu, zoals reeds gezegd, gesteund werd op een feitelijke vaststelling die omwille van het vernietigingsarrest van de Raad geacht wordt nooit plaatsgevonden te hebben, i.e. de negatieve beslissing inzake de aanvraag om medische redenen waardoor tevens de partner en het kind van verzoekende partij het verblijfsrecht ontnomen werd. Aangaande het betoog van de verwerende partij dat er voor het overige op gericht is te stellen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden en dat het bovendien een tijdelijke verwijdering betreft, oordeelt de Raad voor zover als nodig dat dit een a posteriori motivering is die het vastgestelde gebrek in de motieven van de bestreden beslissing niet kan herstellen.

2.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De bespreking van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet leiden tot een ruimere vernietiging zodat er geen noodzaak toe bestaat deze te behandelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER